

El torn de Líbia

La política de bloqueig que Reagan proposa contra Líbia té precedents pròxims en la història nord-americana, els quals s'han revelat sempre ineficaços. Mentrestant, no sembla que hi haja solucions contra el terrorisme.

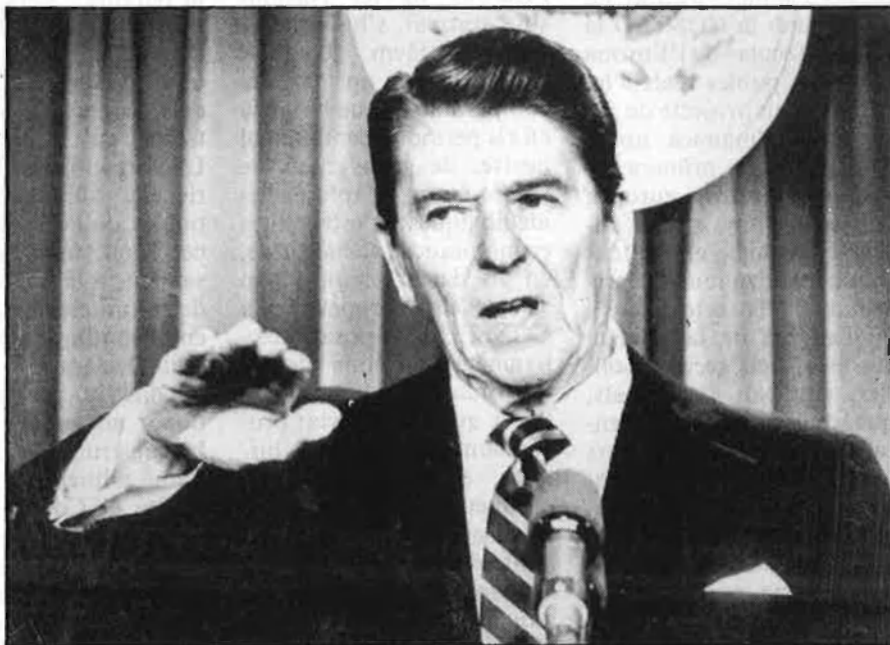
Ernest Udina

La nova ofensiva de Reagan contra el líder libi Gaddafi té molts precedents en la política exterior d'Estats Units. El bloqueig comercial i l'aïllament econòmic amb què la gran potència vol sotmetre Líbia recorda els casos de Cuba, Nicaragua, el d'Iran de 1979 amb motiu de la presa d'hostatges, i durant el mandat de Reagan el semi-bloqueig envers la Unió Soviètica el 1980 per la qüestió d'Afganistan i envers Polònia el 1981 per la nova dictadura de Jaruzelski.

¿Quina eficàcia han tingut aquests bloqueigs? La resposta és clara: cap. Semblen més aviat maniobres propagandístiques per a consum interior d'Estats Units, sobretot ara, quan a Reagan no li va tan bé l'economia com preveia triumfalment la nova ideologia neo-liberal, quan s'ha mostrat la seva incapacitat per dur a una taula les forces implicades en el conflicte d'Orient Mitjà, causa de la major part d'accions del terrorisme internacional.

Reagan es planteja el combat contra el terrorisme internacional. Les demostracions que ha donat sobre el liderat de Gaddafi en aquest tipus d'accions són simple repetició del que

ja se sabia. Molts altres estats donen suport al terrorisme, i fins i tot estats occidentals consideren que l'ajut d'Estats Units a la «contra» sandinista és també terrorisme. Reagan, però, tenia l'avantatge que el cas de Líbia és tan clar, desafiant fins i tot, sovint, les normes diplomàtiques internacionals, que hagués pogut obtenir l'ajut de molts països per atemorir les bogeries del coronell islàmic. El president d'Estats Units ha actuat,

Reagan ha actuat com un dictador respecte als seus aliats i no ha dit res de nou sobre la protecció de Gaddafi al terrorisme.

però, d'una manera nefasta, que se li pot girar en contra.

Un dels països més sacsejats pel terrorisme, Itàlia, ha indicat sovint que només una acció concertada i ben definida de diversos governs pot ser eficaç envers els estats que donen suport al terrorisme. Reagan no vol saber res de negociació. Ha aconseguit fins i tot remoure mecanismes ja oblidats de la solidaritat àrab. Dos grans enemics de Líbia, Irak i Egipte, s'han mostrat contraris a les mesures de Reagan, tant a la possible intervenció militar com al bloqueig comercial contra Líbia. El mateix ha fet la conferència islàmica en ple. Els àrabs anti-Gaddafi tenen por que, amb les seves dràstiques mesures, Reagan converteixi el coronell libi en gran heroi de la resistència contra l'imperialisme.

La reacció de Moscou, «terrorisme

d'estat», era previsible. La dels països d'Europa Occidental hauria pogut ser diferent si Reagan no hagués actuat una altra vegada amb Europa d'una manera dictatorial. Es dol que els països europeus no l'hagin seguit en la seva proposta de bloqueig, però no ha intentat cap tipus de diàleg i ha actuat unilateralment en un tema que interessa vitalment els països europeus, molts d'ells sacsejats pel terrorisme, que saben que aquest problema no es resol amb la força sinó fonamentalment amb la negociació política.

El resultat de tantes crides de governs occidentals a una acció conjunta contra el terrorisme és que cada país reacciona a la seva manera quan es veu atacat pels terroristes. □